

Annenin Hediyesi – Dzogchen’de adanma üzerine bir şiir

Emerson Kolejindeki bir inzivanın son sabahında (16 Haziran 2019) James Low söze şöyle başladı:

Dzogchen dili bir miktar soğuk ve biraz nötr olmaya eğilimlidir. Bunun sebebi Dzogchen'in temel olarak berraklığa: gerçeğin nasıl olduğuna olduğu gibi açılabilme odaklanmış olmasıdır. Bu bazen biraz tatsız görünebilir ancak dzogchen dharma'nın diğer tüm biçimleri ile de iç içedir ve onların tatları, enerjileri ve nitelikleri vaziyete daha fazla sıcaklık getirir.

Dzogchen'de adanmak herşeyden önce dağılmamaktır. Eğer birşeye gerçekten adanmış isek kendimizi ona verir ve ondan ayrılmayız - çünkü bu olmak istediğimiz yerdir. Bu duyguların uyandırıldığı bhakti tipi bir adanmışlık değildir. Ancak yine de bir tadın olması gerekir. Bu yüzden dün gece, sizlere bu tadı verebileceğini düşündüğüm bir şey yazdım.

Anne, zemin, temel, kaynak,
Doğmamış kalıyorum sende,
İçindeki tüm oyunlarla oynuyorum rahminde.

Sen sonsuz oyuncaklar sunuyorsun,
Düş hediyeleri gibi beliren,
Yine senin düşlediğin ben için – düşlemeden.
Uyumadan.
Daima uyanık.
Yine de huzurlu
Ve rahat.

Us dışı yeryüzü ruhu,
Koru beni ussal gök tininden.

Tatlı deli Dionysus
Zalim ve temiz Apollo’yu uzak tut kalbimden.

Anne, bu tanrılar rahminde dans ediyor ve uygun adım yürüyor,
Onların çarpışmalarında saf tutarak
Seni unutuyor,
Evimin içinde kayboluyorum.

Seni unutmak, benim doğuşum
Lütfen izin ver ben düşünceme ölmeme,
Ve yeniden, doğmamış olmama rahminde
– Hiçbir şey bunu yapamayacak olsa bile -
Yerini alacak bir şey bulmaya olan yalnız mücadelem yükünden
özgürce.